

0:14 – 0:20

(6 sek.)

„Já se jmenuji Jan Tomeš a narodil jsem 2. února 1964 v Teplicích.“

První myšlenky Jana Tomeše sahají až do ranného dětství, když v roce 1968 byla Československá republika okupována sovětskými vojsky. I když mu byly pouhé čtyři roky, vybavuje si obraz, kdy kouká z okna na projíždějící tanky. Jeho rodina to už tenkrát nebrala moc dobře. Na jeho týdenním pořádku bylo házet hřebíky na cestu, kudy projížděla ruská vojska.

(22 sek.)

Zhruba od sedmé třídy si nechával narůst dlouhé vlasy, což byl ve škole velký problém. Na občanskou nauku měl paní ředitelku Zdeňku Pešulovou, která vyla předsedkyní okresního svazu československosovětského přátelství. S bratrem Jindřichem Tomešem se několikrát pokusili ji oblafnout.

(18 sek.)

5:26 – 5:33

„On mi třeba sesekal ty vlasy žiletkou a svázal takovým složitým způsobem do nitě a schoval pod rolák...“

(7 sek.)

5:36 – 5:52

„...a já jsem tam přišel a ředitelka byla ‚No vidíš Tomeši, že když si dáš říct, tak že vypadáš hezky jako slušnej kluk.‘ No, jenomže když jsem přišel druhý den zase s dlouhýma vlasama, tak byla z toho v šoku a hrozně zuřila a já jsem dostal 3 z chování samozřejmě no.“

(16 sek.)

Chodil na střední chemickou školu v Meziboří, ve čtvrtém ročníku ho však vyloučili na základě problémů s policií kvůli bratrovi. Ten hrál v jeho životě velkou roli a byl jím ovlivněn. Přivedl ho do skupiny mániček a navštěvoval s ním i několik zakázaných koncertů. V roce 1982 na začátku listopadu jeho bratr emigroval do Francie, často sám Jan Tomeš přemýšlel nad tím, zdali by neměl odejít i on.

(22 sek.)

27:7–27:20

„Ta představa, že bych měl umřít v Česku v komunismu a nikdy se nepodívat ven, ta byla pro mě děsivá. N a druhou stranu představa, že budu venku a už se nikdy nepodívám nazpátek, ta byla taky děsivá.“

(17 sek.)

Nakonec se panu Tomešovi podařilo i přes všechny nástrahy podívat ven do Francie za svým bratrem. Jak sám popisuje, po těch několika letech v uzavřeném komunismu to byl nezapomenutelný zážitek.

(11. sek.)

29:57–29:58

„Nakonec pocit nikdy nezapomenu.“

(1 sek.)

30:03–30:05

„Taaa, je to možný? Úplně, úplně jak ve snu jo.“

(2 sek.)

30:09–30:15

„To jsme znali z televize jak to vypadá venku žejo na západě. A když se tam najednou dostanete tak to byl neskutečně euforickéj pocit.“

(6 sek.)

30:18–30:26

„Nejvíc úplně high to bylo, když jsem ještě ten večer přijel do Paříže a koukal jsem z Eiffelovky na to město úplně z toho vrchu.“ (8 sek.)

30:32–30:41

„To jsem se musel štípat, jestli se mi to nezdá. Druhej den, když jsem se probudil u bratra, jsem říkal – já to byl sen zase – a najednou já jsem tam byl, já jsem byl na západě.“ (9 sek.)

30:43 – 30:44

„Neskutečně silný emotivně no.“ (1 sek.)

Jana Tomeše jsme požádali o nějaký vzkaz pro budoucí generace. A jak řekl: (5 sek.)

51:02 – 51:04

„Hlídejte si svoji svobodu.“ (2 sek.)

51:07–51:13

„Ta se ztratí strašně snadno a hrozně špatně se nabývá.“ (5 sek.)

161 sekund / 2 minuty a 41 vteřin